

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

*Missziós
üzenetek*

2017
II. negyedév

— II. negyedév —

Első szombat, 2017. április 1.

EMBERI TÉNYEZŐKTŐL FÜGG

Az emberek között való képviselőiként Isten nem büntelen anyákat választott, hanem a megmentésre váró emberekhez hasonló embereket. Krisztus emberi alakot öltött, hogy elérhesse az embereket. A világ megváltásához isten-emberi Megmentőre volt szükség. Az emberekre azt a szent kötelességet bízta, hogy hirdessék „a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát”.

Nézzétek a megható jelenetet. Nézzétek a menny Fejedelmét a tizenkét kiválasztottal körülvéve. Éppen most akarja őket elkülöníteni a szolgálatra. E gyenge edények révén, az Ő szava és Lelke által szeretné a megváltást mindenki számára elérhetővé tenni. „Küldj embereket Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, ki Péternek nevezetik”. Így mutatta meg az Úr, hogy értékeli az evangéliumi szolgálatot és az Ő szervezett egyházát. Nem az anyának mondta, hogy beszéljen Kornéliusnak a keresztről. Egy embernek, aki a századoshoz hasonlóan, maga is hajlamos a gyengeségekre és a kísértésekre, kellett, hogy beszéljen Kornéliusnak a megfeszített és feltámadt Krisztusról.

A Filephez küldött angyal egyedül is elvégezhette volna a munkát az etiópai emberrel, de Isten nem így tevékenykedik. A terve az, hogy emberek dolgozzanak az embertársaikért.

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van”, folytatta az apostol, „hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való”. A cserépedényekbe nagyszerű kincset rejtettek. Áldásait emberek

révén fogja kiárasztani a világra. Átalluk fog az Ő dicsősége áthatolni a bűn sötéttségén. A szeretetszolgálatuk során találkozni fognak a bűnösökkel és a szenvedőkkel, és elvezetik őket a kereszthez.

Gondolatok a beszélgetéshez:

1. Soroljátok fel azokat a bibliai személyeket, akiket Isten elhívott a szolgálatra.
2. Beszélgetsetek az elhívott személyek különféle szolgálatáról.
3. Te milyen szolgálatot tudnál ma végezni?

Második szombat, 2017. április 8.

„HA SZERETTEK ENGEM...”

Ki tudja hányadszor hallunk már az embertársainknak való szolgálás felhívásáról. Akik már szolgálnak, azok felhívás nélkül is szolgálnak. Akik nem szolgálnak, azok általában a „missziós felhívás” után se fognak szolgálni. Miért szeretnek némelyek törödni az embertársaik üdvösségével, miközben másoknak ez nagyon nehezeére esik?

Valaki talán megjegyzi: „Ők képesek rá, mi meg nem”.

Jézus azonban nem azt mondta, hogy „ti, akik képesek vagytok rá, világítsatok a világnak” (Máté 5, 14); vagy hogy „az erre képes szolgálta maga idejében adjon nekik eledelt” (Máté 24, 45);

Nem mondta: „Jó és tehetséges szolgálom...” (Máté 25,23). Azt mondja, „jó és hű szolgálom”. És mennyire nehéz a jó embernek, hogy jót tegyen; a hű embernek, hogy hű legyen; a szeretettel teljesnek, hogy szeressen? Mitől függ ez – a külső képességektől, az adottságoktól, vagy a belső erőtől: a szeretettől? Tudná-e valaki kívülről kikényszeríteni, és ráeröltetni a szeretetet? Meg tudná-e valaki „missziós lelkesítéssel” teremteni bennünk „a bizonyágtévéshöz szükséges talentumot, képességet”, ha Krisztus nem „gyújtott lángra” minket az Ő iránta és az elveszett gyermekei iránt való szeretettel?

Ami a munkalehetőséget illeti – több van, mint valaha. Eszköz, módszer, anyag, szabadság – minden arra ösztönöz minket, hogy felkeljünk és e kuszált gondolatú világnak megmutassuk a sötétségből kivezető utat. De rendelkezünk-e ösztönző erővel, hogy ezt megtegyük? Vajon a szívünk vágyik-e arra, hogy segítsen azokon, akik közöttünk lelkileg csendben és észrevétlenül haldoklanak? Vajon igazán szeretjük Megváltónkat és azokat, akikért meghalt, és akiket velünk együtt sze-

retne látni az Ő országában? Szembenéztünk-e már az igazsággal: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”?

Szeretni Krisztus azt jelenti: együttműködni vele, szeretni azokat, akiket Ő is szeret, isteni szeretettel, amellyel meg akar minket ajándékozni. Elfogadjuk-e ezt az ajánlatot és kihívást? Elrendezzük-e ezt egyedül, a „belső szobánkban”, vagy nem, az az örök sorsunkra is kihatással lesz.

Beszélgétek meg:

1. Mi a missziómunka ösztönző ereje?
2. Hogyan tudja az egyház/gyülekezet elvégezni Isten nagy parancsát, hogy hirdesse az evangéliumot „minden népeknek”?
3. Mi a te részed, és mi az én részem az evangélium hirdetésének munkájában?

Harmadik szombat, 2017. április 15.

HOGYAN TEGYEK BIZONYSÁGOT

Olvasd fel a Bibliából: Márk 5,19.

Egy testvérnő tapasztalata:

Évekig faluhelyen éltem, és igyekeztem megismerkedni a szomszédjaimmal, öt kilométeres körzetben. Évente legalább egyszer mindenkihez elmentem, és elbeszélgettem velük néhány percet az újdonságokról, a családjukról. Idővel többükkel összebarátkoztam.

Nyaranként a kertem gyümölcséből vittem a barátaimnak. Idővel egyre jobban megismertük egymás, és egyre közelebb kerültünk egymáshoz. Kedves szomszédok voltak, és örülök, hogy beszéltem nekik a hitemről.

Utána lakóépületi lakásba költöztünk. Azt hittem, itt majd még könnyebben megismerkedek a szomszédjaimmal, és hamarabb megtudom, milyen lelki szükségleteik vannak. Biztosra vettem, hogy hamarosan meg tudom majd szervezni a bibliatanulmányozást a lakóépületi szomszédjaim számára. Tévesen hittem. Az emberek útközben sietősen köszöntöttek, de ez nem nevezhető barátságnak. Ha néha összetalálkoztunk a mosodában, néhányukkal megismerkedtem, de olyan igazi barátság, amelyet reméltem, nem jött létre.

Eldöntöttem, hogy jobban megismerkedek velük, és tervet készítettem. Mind a tíz lakás lakóinak sütöttem egy-egy kenyeret, és meglátogattam őket. Néhány percet elbeszélgettem a háziasszonyokkal, és így sikerült megtudnom ezt-azt a családjukról. Utána minden hónapban az ajtajuk elé tettem egy-egy „Idők jelei” folyóiratot. Bizonyos idő után kialakultak a barátságok, és most már az is megtörténik, hogy ők kopognak be hozzám. Még a harmadik emeleti lakásból is lejönnek kölcsönkérni valamit, vagy megkérni, hogy vigyázzak a cicájukra, vagy gyűjtsem össze a postát, míg úton lesznek. Eddig még nem sikerült egyikükkel se tanulmányoznom a Bibliát. De elmondták nekem, hogy tetszik nekik a folyóirat, és olvassák. Várom, hogy Isten hamarosan lehetővé teszi az álom megvalósulását: hogy tanulmányozzam az Igét valamelyik szomszédommal.

Ez olyan munkamódszer, amelyet mi is alkalmazhatunk. Beszéljük meg, hogy a szombatiskolai osztályból ki, mit, hogyan és mikor tehetne meg.

Negyedik szombat, 2017. április 22.

HÁLÓS EVANGÉLIUMI MUNKA

Olvasd fel a Bibliából: Márk 4,3., 8.

Meg kell engednünk Istennek, hogy felhasználjon minket a lelkek megmentésének munkájában. Mindannyian sok embert ismerünk. Tény az, hogy akiket jobban ismerünk, azoknak több bizalmuk van az általunk hirdetett üzenet iránt. A baráti kötelékek megszüntetik a félelmet. Hányszor találkozunk egy teljesen idegen környezetben valakivel, és akkor megállapítjuk, hogy van sok közös ismerősünk. Azonnal jobban érezzük magunkat. A szomszédokkal más a helyzet, mint az idegenekkel.

A tapasztalatcsere létrehozza a barátok hálózatát. Barátságokat köthetünk a gyógyfürdőkben, az egészségházak várótermeiben, a játszótereken és a klubokban. Ilyen barátságok alkalmával a családtagokkal is megismerkedünk.

Az efféle evangéliumi munka megkívánja, hogy imádkozzunk, miközben keressük azokat, akik nyitottak lehetnek az evangélium számára. Ezen az úton a következő lépés a lelki beszélgetés, a bizonyágte-

vés, majd a megfelelő pillanatban a Biblia közös tanulmányozásának a felkínálása. Nem fog minden ismerősünk érdeklődést tanúsítani a lelki témák iránt, de kezdjük azokkal, akik hajlamosak rá.

Az egyik testvér pedig nemrég igehirdetéseket ajándékozott egy családnak. Az eredménye tizennyolc kereszttel tag lett. Egy másik testvér elkezdett beszélgetni egy emberrel, akinek hasonló autója volt. Így kezdődött el az ismeretség, amely eredményeként az ismeretlen ember végül elkezdett járni az imaházba. A kapcsolatteremtésre számtalan lehetőség nyílik. Az egyik igeszerető barát elmondta, hogy otthon a családtagok is nézik a vallásos műsorainkat. Cseréltünk egymással prédikációkat, és az eredmény két kereszttel tag lett. És számtalan sok példát mondhatnánk még. Miért ne imádkoznánk azért, hogy juttassa Isten az eszünkbe azokat az ismerőseinket, akik nyitottak az evangélium iránt?

Beszélgessünk el arról, hogy mi az, amit mi ezekből a dolgokból meg tudnánk valósítani? Beszéljük meg a gyakorlati alkalmazását, és kezdjünk el dolgozni.

Ötödik szombat, 2017. április 29.

HÁZTÓL HÁZIG DOLGOZNI

Olvasd fel a Bibliából: Márk 4,24.

A Prófétaság Lelkének tollából idézünk:

A híveinknek többet kellene munkálkodniuk otthontól otthonig, többet kellene tanulmányozniuk a Bibliát az emberekkel, és több irodalmat kellene osztogatniuk. (...) Ha „minden vizek mellett” fogunk vetni, akkor majd rájövünk, hogy „aki bőven vet, bőven is arat”.

Akik azt állítják, hogy Isten gyermekei, kövessék Krisztus példáját. Gondoskodjatok embertársaitok testi szükségleteiről, a hálájuk pedig majd ledönti az előítéletek falát, és lehetővé teszi a számotokra, hogy megérinthessétek a szívüket. (...) Ezt a munkát nők is, férfiak is végezhetik. (...) A nők a családoknál elvégezhetik azokat a dolgokat, amit a férfiak nem tudnának elvégezni: például a család belső életére vonatkozó feladatokat. A testvérnőink szíve egybeforrhat mások szívével, nem úgy mint a férfiaké. Szükségünk van ilyen fajta munkára. A diszkrét és egyszerű asszonyok elmondhatják az igazságot az ottho-

nokban. Az így elmagyarázott isteni Ige hasonló lesz a kovászhoz és majd egész családok fognak megtérni.

Az otthonokban, a szomszédok családi tűzhelye körül, a betegágyaknál nyugodtan felolvashattok a Bibliából és mondhattok valamit Jézusról meg az igazságról. Így vethetitek el a drága magot, amely majd kihajt, és végül termést hoz.

Olyan helyeken kell missziós munkát végezni, amelyek nem igazán ígéretesek. A missziós lelkületnek át kell hatnia a lelkünket és arra kell indítania bennünket, hogy olyan társadalmi rétegekhez menjünk, amelyeket elérhetetlennek tartottunk; hogy különböző módszerek segítségével eljussunk olyan helyekre, ahova nem terveztünk menni. Az Úrnak saját terve van az evangélium magvának vetéséhez. Ha az Ő akarata szerint vetünk, több ezer olyan emberhez fogunk eljutni, akik még nem is hallottak az igazságról.

Ezerszer ezer és tízezerszer tízezer angyal várja, hogy közreműködhessen a hívőkkel a világosság terjesztésében, amelyet Isten oly gazdagon kiárasztott azért, hogy az emberek felkészülhessenek az Ő második eljövételére.

A testvérnőink, a fiatalok, a középkorúak meg az idősebbek is, csatlakozhatnak a mű befejezéséhez. Ha kihasználják a kínáló alkalmakat, a legértékesebb tapasztalatokat fogják maguknak megszerezni. Megfelelkezve önmagukról, növekedni fognak a szeretetben.

Beszélgétek meg:

1. A missziómunka mely elveit fedezted fel a fenti szövegben?
2. Mi az, amit konkrétan megtehetünk a következő szombatig?
3. Mi az, amit a múlt szombat óta elértünk?

Hatodik szombat, 2017. május 6.

GYERMEKEINK SZOLGÁLATA

Olvasd fel a Bibliából: 3Ján 3. és 4. versét.

A gyermekek a mi legnagyobb kincsünk. Ezért a mi feladatunk az, hogy megtanítsuk őket, hogyan végezhetik el az Úrtól rájuk bízott feladatot, és készülhetnek fel Isten országa számára.

Iskoláztatni a gyermekeinket, hogy a jövőben vezethessék egyházunkat, azt jelenti, segíteni nekik, hogy máris az egyház részének érezzék magukat. Fel kell fogniuk, hogy az egyház nem csupán a szüleik egyháza. Ki kell, hogy fejlődjön bennük a hovatartozási tudat.

Hogyan tudnak a gyermekeink bekapcsolódni a szolgálatba, ezt Sámuel példája mutatja meg a legjobban. A Prófétaság Lelke mondja: „Életének első három évében Sámuel az édesanyja a jó és a rossz világos megkülönböztetésére tanította. Minden tárgy, amellyel körülvette, a Teremtő Isten felé kellett, hogy irányítsa a gyermek gondolatát. Hogy megtartsa a fogadását, amellyel megígérte, hogy Isten szolgálatára adja a gyermeket, elvitte őt Éli paphoz, hogy gyakorolja az Isten házában való szolgálást, de nehéz szívvel bízta őt rá. Habár Sámuel az életét a szentélyben élte le, ahol Istennek szolgált, nem volt mentes a bűnös példák hatása alól. Éli fiai Istent nem félték, embert nem becsültek. Sámuel azonban nem barátkozott velük, nem követte őket a gonoszság útján. A korai években kapott nevelés megerősítette őt abban a döntésében, hogy megőrizze keresztényi becsületét. Micsoda jutalom volt ez Anna számára! A példája minket is hűségre bátorít!”

Nemde jó példa ez mindannyiunk számára? Gyakoroltassuk gyermekeinket a szolgálatban, amíg fiatalok. A Prófétaság Lelke hangsúlyozza: „Nem tudjuk eléggé hangsúlyozni a gyermekek korai nevelésének a fontosságát. Amit a gyermek az első hét életévében megtanul, az minden más, későbbi tapasztalatnál fontosabb a jellemének a kialakításához”.

A Pófétaság Lelke tovább tanácsol minket: „Tegyétek Isten Szavát a gyermekek minden oktatásának és nevelésének az alapjává”.

Jézus felismerte, milyen fontos szolgálatot végezhetnek a gyerekek, ezért nagy érdeklődéssel fordult feléjük. De sok mai egyházhivatalnokhoz hasonlóan, Jézus tanítványai a gyermekeket olyannyira nem tartották fontosnak, hogy még meg is dorgálták azokat, akik elhozták a gyermekeiket Jézushoz. Talán meg kellene ismételni a szavakat, amelyeket hajdan Jézus mondott: „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa” (Márk 10,14). Más alkalommal kijelentette: Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok; mert mondom néktek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orcáját.

A gyermekeink ma fontos szerepet játszhatnak az evangélium hirdetésének szolgálatában. Gyakoroltassátok őket már ma ebben, hogy holnap gazdag termést gyűjthessetek be.

Beszélgétek meg:

1. Hogyan tehetnek bizonyóságot a gyermekek?
2. Készítsetek tervet, hogy ki és hogyan fogja őket ebben támogatni!

Hetedik szombat, 2017. május 13.

FELADAT ÉS ÉRTÉKREND

Úgy tűnik, hogy körülöttünk minden az időnkért és az erőnkért harcol – a családjunk, a munkánk, az egyházunk! Sokaknál a túlélési vágy az egyetlen hajtóerő az életben.

E csatakiáltások közepette, még jól hallható Isten halk figyelmeztető szava, amely fáradhatatlanul arra emlékeztet minket, hogy az élet nem csupán harc a túlélésért, és hogy az alapvető feladatunk nem csak a jövedelemszerzés. Ez az az idő, amikor fel kell készülnünk az Istennel való örök életre.

Amikor csak úgy érzem, hogy az élet nagyon felgyorsult, arra kényszerítem magam, hogy megálljak és feltegyem magamnak a kérdést: „Mi az, ami igazán fontos az életemben?”, és a másikat: „Amit tesztek, biztosítja-e számomra azokat az értékeket, amelyeket fontosnak tartok?”

Ezek nem azok a pillanatok, amikor megvizsgálom az értékeket, amelyek irányítják az életemet és a munkámat, hanem az a pillanat, amikor megállok, hogy szentesítem őket, és hogy meglássam, nem vezetett-e rá az élet arra, hogy figyelmen kívül hagyjam őket, elfelejtve a küldetésemet. Abban a reményben, hogy az elmélkedésem másoknak is segíthet, megosztanék veletek öt olyan értéket, amelyek az én életemre és munkámra jellemzőek.

1. Az Istennel való személyes közösség. E nélkül valójában semmi másnak nincs értéke. Emlékeztetem magam, hogy Jézus elhagyta a menny dicsőségét, hogy emberré válva elvállalta a keresztet, hogy én magam is, hit által, reménykedhessek az örök életben!

2. Minden, ami vagyok, és amim van: Istené. Egy önszerető társadalom közepette azért imádkozom, hogy a szavaim és a tetteim gátolják a világias, rövidlátó gondolkodásmódot. Isten azt akarja, hogy

sikeresek legyünk az életben. Számára a siker azonban nem az, hogy minél többet felhalmozzunk és költsünk a személyes kényelmünkre, hanem az, hogy segítsünk másokon.

A támogatásba az is beletartozik, amit Istennek adunk vissza. Én Istennek a tizedet adom vissza, annak jeléül, hogy minden, amivel rendelkezek, az övé; és hogy én csupán az Ő javainak a kezelője vagyok. A tizedadás az engedelmesség próbája és nem a szeretetem mércéje. A szeretetemet ajándékokkal fejezem ki, hálából adok Neki mindazokért a javakért, amelyekkel elhalmozott.

Ezen kívül, a Krisztushoz való tartozás tudata arra ösztönöz, hogy felelősségteljesen bánjak a javaim maradékával.

3. Az összetartozás sokkal fontosabb, mint az Egyház szervezeti struktúrája. Ne értsetek félre: a struktúrák és a szabályok minden szervezet számára fontosak. De az én életfilozófiám az, hogy kapcsolatokat építsek ki az emberekkel.

Ez mit jelent? Azt akarom mondani, hogy túl gyakran foglalkozunk az egyházstruktúrákkal – a gyülekezeti megvilágítással, fűtéssel – s emiatt elfelejtjük, hogy azok csak formák, amelyekben az Istennel és egymással való közösséget hívtunk ápolni. Bármi akarja is a kereszténység nevében megsemmisíteni az egységünket Istennel, vagy az embertársainkkal, azon változtatni kell, hogy ne kelljen nagy árat fizetnünk érte, és semmiképpen ne kerüljön az örök életünkbe!

4. A személyes értelmezések nem használnak. Évek hosszú során megállapítottam, hogy az adventista keresztények jó tanácsadók. Ez a hívők iránti felelősségünk igazi értelme. Gyakran hallom: „Nem egyezek ezzel az állásponttal. Nem fogadhatom el!” Vagy: „Azt hiszem, hogy nincs rendben, amit kérnek, és én azt fogom tenni, vagy hirdetni, amit én jónak látok!” Az elmúlt húsz évben egy ilyen viselkedés általános jelenséggé vált, különösen az igemagyarázást illetőleg.

Ez azt mutatja, hogy ma az individualizmus uralkodik. Sok adventista ápolja ezt a fajta gondolkodásmódot, és megállapítják, hogy jogukban áll mellőzni a hagyományos adventista tanítást. Sohasem szólítottam fel a hívőket teljes véleményegységre. A bölcs elmék tanácsait azonban nagyra értékelem.

5. A családban rejlik az erő. Úgy vélem, sok társadalmi bajért a nem harmonikus otthonok és a tönkrement családok hibáztathatók. Az adventisták sem mentesek ettől a trendtől. A világban tapasztalt

válások, valamint a házastársak gazdasági önállósága, zavart keltettek a sorainkban.

Szeretném, ha ellenállnánk a világi hatásoknak, amelyek arra ösztönöznek bennünket, hogy arra költsük a pénzünket, aminek nincs tartós értéke. Szeretném, ha ismét magasra emelnénk a házasság ideálját, és olyan keresztényi otthont ápolnánk, amelyben istenfélő gyermekek fognak születni, és akik maguk is készek lesznek az ő „magas elhívásuk” szerint élni.

Ezek az én alapértékeim. És melyek a tied? Miért ne tennéd fel magadnak a kérdést: „Mi az, ami fontos számomra az életben?” „Amit teszek, biztosítja-e számomra azokat az értékeket, amelyeket fontosnak tartok?”

Beszélgessek el az osztályban:

1. Melyek az életünkben a legfontosabb értékek?
2. Rajta vannak-e a valódi értékek listáján?

Nyolcadik szombat, 2017. május 20.

EVANGÉLIUMHIRDETÉS A RÁDIÓ HULLÁMHOSSZÁN

Olvasd fel a Bibliából: Jelenések 18,1.

A mi legnagyobb feladatunk az evangélium világszerte való hirdetése, hogy az emberek felkészülhessenek a mi Urunk Jézus Krisztus újbóli eljövetelére. Isten nem hagyott minket a feladat elvégzéséhez szükséges eszközök nélkül.

„Adventist World Radio” (AWR = Adventista Világrádió) olyan helyeken hirdeti az evangéliumot, ahova személyesen nem juthatunk el. Az AWR olyan országokat is elér az üzenettel, ahol jórészt az iszlám, a buddhizmus és a hinduizmus az uralkodó vallás. Kínai és indiai falusi otthonokba is hallható. Az AWR a Globális Misszió hangja.

Az adventista nemzetközi rádiós szolgálat eredményei nem mérhetőek a stúdiók vagy a leadók számával, sem az adásidő órászámával, de még a műsorsugárzási nyelvek számával sem. A következő jelentés is azt bizonyítja, hogy a Szentlélek felhasználja az AWR-t az emberek életének megváltoztatására. Gyakran vannak ilyen és hasonló tapasztalataink.

Christian és John nem ismerik egymást, habár mindketten Líbiában élnek. A neveikből ítélve nem líbiaiak. Az egyik arab származású, a

másik ghánai. Írtak nekünk és levélben Bibliát meg a Biblia Levelező Iskola leckéit kérték tőlünk. Ebben a keresztényellenes országban nincs gyülekezet, nincs prédikátor, nincs Biblia. De az AWR révén naponta hirdetjük nekik a Krisztusban való üdvösség örömeit.

A kameruni börtöncelláktól a szaharai tevekarámokig, az AWR több százezer ember életét átformálja. Jobot, gyilkosságért, életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték. A börtöncellájában meghallotta a Szentlélek hívását, aki olyan gyökerestől megváltoztatta az életét, hogy végül az ország elnöke megkegyelmezett neki, és ma már szabad emberként él az országban.

Ezékiel valaha muzulmán volt, ahogy Niger többi lakója is. A sivatagban tartózkodott, Szahara homokdűnéin, amikor a Szentlélek az AWR műsorai segítségével elhívta őt a prédikatori szolgálatra. Nigerben, akkoriban még nem volt adventista gyülekezet, ma viszont a fővárosi (Niamey) imateremben már nem férnek el a hívők, akik egyre többen vannak.

„Adventist World Radio” (Adventista Világrádió) immár húsz éve hirdeti Krisztus második eljövételét. Az egyetlen portugáliai rádióleadótól, amelynek az adásidő óraszámáért fizettünk, az AWR igaz világrádióvá vált. 1944. március 27-től az AWR napi tizenkét órán át sugároz az afrikai kontinens számára, világszerte pedig 141 órán át sugároz adást, 30 különféle nyelven, olyan helyekről, mint a csendes-óceáni Guam-sziget, a szibériai Novoszibirszk, valamint Olaszországból, Szlovákiából, Costa Ricából és Guatemalából.

Nemsokára újabb leadót helyezünk Guam-szigetére, új rádióállomásunk lesz Olaszországban és még egy újabb, afrikai helyen. Egy ilyen nagyszabású programtervhez szükség van az imáitokra, de a pénzeszközeitekre is.

Néhányan csodálkoznak, hogy miért fektetünk be időt, energiát és pénzt ilyen nagy vállalkozásokba. Hát azért, mert hisszük, hogy a rádió hullámhosszai eljutnak olyan helyekre, ahova egyetlen prédikátor, evangélista és hívő se jutna el. Például legkevesebb négy olyan nem adventista lelkipásztorról tudunk, akik a lelki üzeneteikhez rendszeresen tőlünk kérnek nyomtatott szövegeket és folyóiratokat. Az AWR Istentől elrendelt eszköz, amely segítségével az evangéliumi üzenetet az egész világon hirdetni tudjuk.

Beszélgétek meg:

1. Tudnátok-e használni a helyi rádiót a ti különféle egészségügyi, társadalmi és vallási műsoraitok sugárzásához?
2. Amennyiben lehetséges, szervezzétek meg!
3. Imádkozzatok a világrádióért és a hazai rádióért.

Kilencedik szombat, 2017. május 28.

MI AZ, AMI FONTOS SZÁMODRA AZ ÉLETBEN?

Olvassátok fel a Bibliából: Máté 13,44.

Szeretnél volna-e valaha is kincset találni? Szeretted volna-e, hogy legyen korlátlan pénzforrásod, elég pénzed a bankban, hogy megvalósíthasd minden álmodat? Vagy, hogy legyenek gazdag barátaid befolyásos helyeken?

Samuel ilyen helyzetben volt. Az 1950-es években az egyik leggazdagabb részvénytulajdonos volt Kairóban (Egyiptom). Az alexandriai püspök unokaöccseként az egyik legjobb katolikus iskolában tanulhatott. És aztán elkezdett keresni. A társadalmi kapcsolatai segítségével az egyiptomi királyi ház barátjává vált. Sokat ígérő élet állt előtte. Megnősült, és a házasságból két lányuk született.

De egyszer megváltozott a helyzete. A királyi családnak el kellett hagynia az országot. Samuel gazdagságát elkobozta az állam, ő maga pedig Angliába menekült. Nagy nehezen sikerült neki letelepednie Londonban. Egy szenet értékesítő cégnél kapott munkát. A lányai elkezdtek iskolába járni, Samuel meg új életet kezdett, habár mindazok nélkül maradt, amit egy rendes élethez szükségesnek tartott.

Egyszer egy evangéliumhirdetésre invitáló szórólapot talált a postaládájában. A tájékoztatóban nagy életkérdésekkel foglalkozó témákra figyelt fel. A következő vasárnap Samuel érdeklődve ment el az evangéliumhirdetésre. Az ott hallott üzenet nagy hatással volt rá, ezért elbeszélte a feleségének. A feleségét azonban mindez nem érdekelte.

„Ugyan már, miért vesztegeted az idődet ezekkel az előadásokkal? Itthon meg annyi a tennivaló!” – mondogatta neki. Amikor védekezni kezdett, a felesége annyit mondott neki, hogy most nincs idő arra, hogy a prioritásokat vizsgálgassák. De Sámuel nem csüggedt el. Továbbra is eljárt az előadásokra. Az élete új irányban indult. Hamarosan már nem csak a vasárnapi igehirdetésekre járt el, hanem

szombatoként is ott volt az imaházban. Aztán szeretett volna megkeresztelkedni.

De volt egy nagy problémája. Samuel szenvedélyes dohányzó volt. Naponta negyvenszer vette elő az arany-öngyújtóját és élvezte a cigarettafüstöt. Tudta, hogy nagy harc vár rá. Ezt a felesége is megérezte. Csúfolódott vele, hogy úgyse lesz képes leszokni a cigarettáról.

Az evangéliumhirdető és a lelkipásztor egyik este meglátogatták őt az otthonában, hogy elbeszélgessenek vele a keresztségről. Samuel felesége kihasználta az alkalmat, hogy eltemesse a férje keresztségéhez fűződő reményeiket. „A férjem nem fog tudni csatlakozni az önök egyházához – mivel dohányzik!” Samuel érezte, hogy válsághelyzetben van. Az evangélista azonban letérdelt Sámuellel és imádkozott vele, erőt véve számára a cigaretta elhagyására.

Két hétre rá Samuel csatlakozott Isten népéhez. A felesége, gúnyos kifejezéssel az arcán, nézte végig a keresztséget. Makacsul megmaradt a döntése mellett, hogy nem követi a férje példáját, azt azonban nem vonhatta kétségbe, hogy Samuel más emberré lett, Isten valódi gyermekévé vált.

Samuel rátalált az igazi kincsre, amelyet Isten ad azoknak, akik átadják neki magukat. A rá következő huszonöt évben, egészen a haláláig, hűségesen megmaradt az igazság útján. Láta az igazi életértekeket ezért eldöntötte, hogy félretesz mindent, ami akadályozná őt az örök életbe vezető úton. Ahogy valaha Mózes, Samuel is „Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartotta Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett” (Zsid 11,26).

Beszélgétek meg:

1. Te mit tartasz fontosnak az életben?
2. Hogyan segíthetünk a barátainknak a hibáik leküzdésében?
3. Imádkoztatok azért, hogy legyen elég türelmetek és szeretetetek azok iránt, akikért munkálkodtok!

Tizedik szombat, 2017. június 3.

TUDJÁTOK-E HOVA TARTOZTOK?

Olvasd fel a Bibliából: Márk 3,34-35.

Minden ember érzi annak szükségét, hogy tartozzon valahova: családnak, egyháznak, stb.. A valahova való tartozás valós szükséglet.

Amikor azonban az egyházhoz való tartozásról van szó, ezzel sokaknak gondjuk van. Az egyház vonzza és taszítja őket. A prédikátoroknak sokszor el kell beszélgetniük a hívőkkel, akik nem értik az igeszerető barátoknak ezt az ellentétes törekvését. Igyekeznek nekik segíteni abban, hogy felfogják, milyen állapotban vannak, majd imádkoznak Istenhez azért, hogy segítsen nekik lerázni a gondolatokat, amelyeknek nincs helyük a keresztény életében.

Ha valamikor is foglalkoztatott benneteket a hovatartozás kérdése, akkor tudnotok kell, hogy nem ti vagytok az egyetlenek. Sokan bajlódhatnak ugyanezzel. Ezzel kapcsolatban a következő hét gyakori kifogást hallhatjuk:

1. Nem akarok ennek a helyi gyülekezetnek a tagja lenni, mert nem tudom, meddig maradok ezen a vidéken.

2. Habár ide járok istentiszteletre, de szeretnék a másik helyi gyülekezet híve maradni. Nem akarok nekik csalódást okozni.

3. Egyszer hívő voltam, de volt egy rossz tapasztalatom; nem szeretném, ha megisméltódné.

4. Nem tudok az egyház elvárásai szerint élni; nem akarok formalista lenni.

5. Tetszik nekem ez a helyi gyülekezet, de ha elköltözök, nem tudom, hogy a másik helyi gyülekezet tetszeni fog-e majd. Ezért nem akarok a gyülekezet híve lenni.

6. Ha csatlakozom a gyülekezethez, attól tartok, fel kell adnom valamit a Krisztusban való szabadságomból.

7. Szeretem Krisztust, de látom, hogy a gyülekezetben egészen más a helyzet. Az ekként gondolkodó emberek mindig azt mondják: „Jézus: igen. Egyház: nem!”

Hogyan fejlesszük a hovatartozás tudatát azoknál, akiknél ez nincs jelen?

1. Igyekeztek a helyi gyülekezetben kellemes légkört kialakítani. Amikor a hívők megérik a gyülekezet meleg légkörét és látják, hogy mindenki jól érezi magát, akkor majd a gyülekezethez való tartozás tudata is kifejlődik náluk. A gyülekezetnek biztosítania kell a lehetőséget, hogy a hívők istentiszteleten kívül is összejöhessenek, és jobban megismerkedhessenek, összebarátkozhassanak. Ez fejleszti bennük a társadalmi tudatot, megteremti a lelki növekedés feltételeit.

2. Segítsetek a hívőknek, hogy értékeljék azt, hogy hívek lehetnek, és segítsetek nekik, hogy érezzék, hogy a gyülekezet szereti őket. Megtéréskor minden hívő Krisztus testének tagjává válik. A gyülekezet segíthet a hívőknek, hogy úgy érezzék, értékes részei a gyülekezeti családnak. Ezt a tudatot elmélyíthetjük, ha felismerjük a lelki adományokat és a hívők képességeit, támogatva őket, hogy azt a gyülekezet meg az egyház épülésére használják.

3. Segítsetek a hívőknek, hogy megértsék, hogy az egyház való tartozás értékes dolog, amelyért áldozatot kell hozni. Bizonyos keresztények nem kívánnak áldozatot hozni érte. De csatlakozni olyan közösséghez, amelynek a kereszt a jelképe, az áldozati halál meg a középpontja, bizony drága kell, hogy legyen. A győzelemben majd csak azok vehetnek részt, akik a szenvedésben is részt vettek. Az újszövetségi keresztények az egyházhoz való tartozásért árat fizettek, és nekünk is meg kell fizetnünk érte az árat.

Ennél fogva a hívő háromszorosan elkötelezi magát: Jézus Krisztusnak, mint Urának és Megváltójának, az emberek azon csoportjának, akikkel azonosítja magát valamint a munkának, amelyre őt Jézus elhívta.

Az adventisták tudatában vannak annak, hogy Isten egyházához tartoznak. A lelkipásztorok, a gyülekezeti vezetők és a hívők együttesen munkálkodhatnak azon, hogy megteremtsék a gyülekezetben a gondoskodó lelkiületet, hogy a hívők érezzék, hogy a gyülekezetnek, egyháznak szüksége van rájuk, és arról is tudjanak, hogy az egyházhoz tartozásért árat kell fizetni. Hát nem nagy előny-e Isten egyházához tartozni?

Beszélgétek meg:

1. Milyen kifogásokat találnak a barátaitok a keresztség elodázására?
2. Hogyan oldhatjuk meg ezeket a problémákat?
3. Hogyan ápolhatjuk a gyülekezetünkben az egyházhoz való tartozás tudatát?

Tizenegyedik szombat, 2017. június 10.

ERŐ A SIKERHEZ

Olvasd fel a Bibliából: Máté 28,18-20.

Ezek nem csak erőteljes szavak, hanem nagyon fontosak is a számunkra. Miért? Az Ő búcsúbeszédében Krisztus feladatot bízott ránk,

meghatározta a feladat helyét, bemutatta, hogyan kell elvégezni a feladatot, és az Ő jelenlétének áldásában részesített minket. Vizsgáljuk meg a szöveget szavanként!

A 18. versben azt mondja Jézus a tanítványainak, hogy „nékem adatott minden hatalom”. Krisztus tehát ma ugyanazzal a hatalommal rendelkezik, mint amellyel a földi születése előtt rendelkezett.

A 18. és a 19. vers szerint Krisztus felhatalmazott minket, hogy elmenjünk és megtanítsunk minden népeket. Minden országot be kell vonni, minden embert el kell érni. Minden népnek, minden ott-honnak, minden személynek hallania kell az örömezenetről, és látnia kell Krisztust. Ezen kívül, Krisztustól megkapjuk, hogy mit és hogyan kell elmondanunk. Ő biztosít minket a jelenlétéről. A tanítványoknak tanítaniuk kell mindazt, amire a Mesterük megtanította őket. Semmit sem hagyhatnak ki. A hívőket képesíteni kell a tehetségük kiaknázására, szemlélve, kiválasztva és elfogadva Krisztust személyes Urukak és Megváltójuknak.

A 20. versben ígéretet találunk: „És én ti veletek vagyok minden napon!” A mindenható Jézus küld bennünket. Erőt ad nekünk, velünk marad a bizonyosságtevésben, és míg osztjuk másoknak az áldásokat, amelyeket Tőle kaptunk. Előttünk, mellettünk, mögöttünk jár, körülvesz bennünket, erőt ad, hogy azt gondoljuk és tegyük, ami helyes, hogy megkülönböztethessük a jót a rossztól, és másokat is megtaníthassunk arra, ami helyes.

Jézus az Ő csodálatos erejével erőt ad nekünk a bizonyosságtevéshez. Hiszed-e, hogy ezt veled is megteheti? Miért nem próbálsz meg? Miért nem ragadod meg hittel az Ő kezét? Krisztus számára nincs olyan hegy, ahova nem tudna veled felkapaszkodni, nincs teher, amelynek viselésében nem tudna neked segíteni, nincs fal, amelyet nem tudna ledönteni előtted, nincs oly szív, amelyet, veled együtt, nem tudna átformálni. Mi most vele együtt ledöntjük az elszigeteltség, az elidegenedés és a szegregáció falait. Ő képes eltávolítani a nacionalizmus, a rasszizmus, a sovinizmus és a többi gonosz „izmusok” akadályát. Akinek a neve Győzelem, győzelemre vezet minket. A nagy halász, jól megtanít minket halászni, amennyiben megengedjük neki. De vajon megengedjük-e?

Beszélgétek meg:

1. A munkálkodás melyik négy szabályát hagyta ránk Isten?
2. Hogyan közeledjünk más népekhez?

Tizenkettedik szombat, 2017. június 17.

HOGYAN ALAPÍTSUNK ÚJ GYÜLEKEZETET?

(Első rész)

Amikor az apostolokat elküldte bizonyrágot tenni, Jézus nagyon egyszerű munkaszabályokat állított fel a számukra: Azokra kellett összpontosítani, akik készek voltak válaszolni a hívásra, vagyis hogy azoknak hirdessék az örömmüzenetet, akik készek meghallgatni.

Ha a gyülekezet hatékonyan akar dolgozni a közösségben, neki is el kell fogadnia a bizonyrágtevésnek ezeket a szabályait. Íme, néhány irányelv, amely segít nekünk, hogy erőfeszítéseink sikerrel járjanak:

1. Azoknak tegyél bizonyrágot, akik érdeklődnek.
2. Használj hatékony taktikát.
3. Használd a szombatiskolai kis csoportok nagy lehetőségét.
4. Figyeld egy ideig a társadalmi közösség szükségleteit.
5. Alaposan dolgozz át egy-egy adott területet.
6. Szervezzetek szemináriumokat a munkások/hívek kiképzésére. Minden munka után jöjjetek össze tapasztalatcserére.
7. Az igehirdetésed legyen a hallgatóság szükségletei szerint való.
8. Az emberekkel a kapcsolatot az ő szintjükön igyekezz megvalósítani. Ez a kulcs nyitja az eredményes munka ajtaját.
9. Hallgatóként legyél figyelmes. Ily módon értékes információkat kaphatsz a szolgálatodhoz.
10. Mindig Krisztust tedd az első helyre.
11. Mindig előre tervezd a tevékenységeket! Tervezd meg a következő lépést!

Ha komolyan vesszük a másoknak való szolgálatot, áldás lesz az emberek számára, a családunk életét is gazdagítja, jobbá teszi a környezetet, amelyben élünk, és igazi bizonyrágtevés lesz ez Krisztusról a világ előtt. A másoknak való szolgálat az igaz hit bizonyítéka, és a legjobb módszer arra, hogy Krisztushoz vonzzuk az embereket.

Beszélgétek meg:

1. Milyen eredményeket ért el a te csoportod az elmúlt negyedévben?
2. Mi volt az, aminek ne vettétek hasznát a munkátokban, és mi az, ami eredményhez vezetett?
3. Készítsetek újabb tervet!

Tizenharmadik szombat, 24. jun 2017.

GYŐZD LE ÖNMAGAD, ÉS SZENTELED MAGAD AZ ÚRNAK

„Ahol erőfeszítéseket fektetnek be... a hívőknek elő kell készíteniük az utat a Király számára és támogatniuk eszközeikkel a folyamatban levő munkát. Mutassák meg, hogy tökéletesen egységesek. Legyenek jelen az istentiszteleteken, felvértezve és felkészülve a szolgálatra, és legyenek készek beszélgetni minden érdeklődővel. Imádkozni és dolgozni kell az elveszett juhokért.

Az idősebb hívők legyenek az új hívők példaképei. Komoly felhívást intéztek mindazokhoz, akik már régóta az igazságban vannak, ne sebezzenek az újonnan megtérteket a megszenzeletlen életükkel. Álljatok le a zúgolódással, és alaposan vizsgáljátok meg a szíveteket. „Szántásatok az ugart” szívetek talaján és igyekezzetek megtudni, mit tehettek Isten művének előbbre vitele érdekében.

Ébredjétek, ébredjétek és mutassátok meg az újonnan megtértekeknek, hogy hisztek a mennyből származó igazságban. Amennyiben tényleg nem ébredtek fel, a világ valóban nem fogja elhinni, hogy az általatok hirdetett igazság szerint éltek.” (EGW, Evangelizálás)

Beszélgétek meg:

1. Hogyan kell meggyőzni az embereket abban, hogy amit hirdünk, az igaz?
2. Hogyan segíthetünk nekik, hogy maradjanak hűek a felfedezett igazsághoz?
3. Mely forrásból nyerhetnek ezek a lelkek erőt ahhoz, hogy ne botránkozzanak meg a megszenzeletlen életet élő hívőkben?

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Missziós Osztálya

Felelős: Vlado Havran

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2017

Istentiszteleti használatra